ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 8ης Οκτωβρίου 2002 *

Στην υπόθεση C-190/02,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Giudice di pace de Genova-Voltri (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Viacom Outdoor Srl

και

Giotto Immobilier SARL,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 2 ΕΚ, 3, παράγραφος 1, στοιχεία α', β' και γ', ΕΚ, 23 ΕΚ, 27, στοιχεία α', β' και δ', ΕΚ, 31, παράγραφοι 1 και 3, ΕΚ, 49 ΕΚ, 50 ΕΚ, 81 ΕΚ, 82 ΕΚ, 86 ΕΚ και 87 ΕΚ,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, P. Jann και A. Rosas (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: S. Alber
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με διάταξη της 9ης Απριλίου 2002, που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Μαΐου 2002, το Giudice di pace di Genova-Voltri υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, τρία προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία των άρθρων 2 ΕΚ, 3, παράγραφος 1, στοιχεία α', β' και γ', ΕΚ, 23 ΕΚ, 27, στοιχεία α', β' και δ', ΕΚ, 31, παράγραφοι 1 και 3, ΕΚ, 49 ΕΚ, 50 ΕΚ, 81 ΕΚ, 82 ΕΚ, 86 ΕΚ και 87 ΕΚ.

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς εκ συμβάσεως μεταξύ της Ciacom Outdoor Srl (στο εξής: Viacom), με έδρα το Μιλάνο (Ιταλία), και της Giotto Immobilier SARL (στο εξής: Giotto), με έδρα τη Menton (Γαλλία).

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

3 Όπως προκύπτει από τη διάταξη περί παραπομπής, η Viacom ενήγαγε την Giotto ενώπιον του Giudice di pace ζητώντας να υποχρεωθεί να της καταβάλει 2 082 235 ιταλικές λίρες (ITL), ήτοι 1 075,38 ευρώ, έναντι της εκ μέρους της παροχής διαφημιστικών υπηρεσιών συνισταμένων στην τοποθέτηση αφισών στην περιοχή του Δήμου της Γένοβας για λογιαριασμό της εναγομένης στην κύρια δίκη, καθώς και 1 000 000 ITL, δηλαδή 516,46 ευρώ, ως σχετική αποζημίωση.

4 Η Giotto αμφισβητεί τις αξιώσεις της Viacom για τον λόγο ότι στο ποσό που της ζητείται περιλαμβάνεται ο δημοτικός φόρος επί της διαφημίσεως, ο οποίος αντιστοιχεί σε 439 385 ITL δηλαδή 226,92 ευρώ, καθώς και τέλη και επιβαρύνσεις που έχουν καταβληθεί στον δήμο της Γένοβας ύψους 277 850 ITL, ήτοι 117,67 ευρώ.

5 Η εναγομένη υποστήριξε ακόμα, μεταξύ άλλων, ότι τα ποσά που ζητούνται εκτός της τιμής της παροχής υπηρεσιών δεν είχαν ρητώς μνημονευθεί, όσον αφορά τη φύση τους, στη σχετική σύμβαση, ούτε μπορούσαν να είναι γνωστά στη Giotto εφόσον ούτε η φορολογική επιβάρυνση επί της διαφημίσεως ούτε τα τέλη αφισοκολλήσεως ούτε οι λοιπές επιβαρύνσεις υπέρ των δήμων υφίστανται στη Γαλλία.

6 Εξάλλου, η Giotto ισχυρίστηκε ότι οι διατάξεις του ιταλικού δικαίου, που διέπουν το σχετικό θέμα, και ιδίως το νομοθετικό διάταγμα αριθ. 507 της 15ης Νοεμβρίου 1993, όπως έχει τροποποιηθεί, οι σχετικές με αυτές λοιπές διατάξεις καθώς και οι κανονιστικές ρυθμίσεις που προβλέπονται από το εν λόγω νομοθετικό διάταγμα και έχουν θεσπιστεί από τους ιταλικούς δήμους, ειδικότερα από αυτόν της Γένοβας όπου γεννήθηκε η επίδικη υποχρέωση, δεν είναι συμβατές με ορισμένες διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ.

7 Έτσι, σύμφωνα με τη Giotto, η ιταλική νομοθεσία είναι προδήλως αντίθετη προς τα άρθρα 49 ΕΚ και 50 ΕΚ, στο μέτρο που επιβάλλει περιορισμούς στην ελευθερία παροχής υπηρεσιών, στο εσωτερικό της Κοινότητας.

8 Το νομοθετικό διάταγμα αριθ. 507/93, όπως έχει τροποποιηθεί, καθώς και οι κανονιστικές ρυθμίσεις των δήμων, που έχουν θεσπιστεί κατ' εφαρμογήν των διατάξεών του, συνιστούν επίσης παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού των άρθρων 81 ΕΚ, 82 ΕΚ, 86 ΕΚ και 87 ΕΚ.

9 Η έννοια της δημοσίας επιχειρήσεως, όπως προκύπτει από το κοινοτικό δίκαιο, καλύπτει την ασκούμενη από τους δήμους δραστηριότητα όσον αφορά την υπηρεσία αφισοκολλήσεως. Έτσι, η ιταλική νομοθεσία αντίκειται προς τα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, στο μέτρο που νοθεύει τον κανονικό ανταγωνισμό, ευνοώντας την καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσεως που κατέχουν οι δήμοι κατά την άσκηση αυτής της οικονομικής δραστηριότητας. Η εν λόγω νομοθεσία αντίκειται επίσης προς το άρθρο 86 ΕΚ, αναγνωρίζοντας στους δήμους ειδικά και αποκλειστικά δικαιώματα, κατά παράβαση των διατάξεων της Συνθήκης.

10 Η Giotto υποστήριξε επίσης ότι η ιταλική νομοθεσία που διέπει τη δημοτική φορολογική επιβάρυνση επί της διαφημίσεως και της δημοσίας αφισοκολλήσεως αντίκειται προς το άρθρο 87 ΕΚ, δεδομένου ότι, μέσω της εν λόγω επιβαρύνσεως και των λοιπών επιμάχων στην κύρια δίκη τελών και επιβαρύνσεων, το ιταλικό Δημόσιο χρηματοδοτεί, κατά τρόπο συγκεκαλυμμένο, τη δημοτική επιχείρηση, και τούτο έστω και αν η σχετική δραστηριότητα ασκείται κατά τρόπο άμεσο από τις ad hoc υπηρεσίες.

11 Εξάλλου, ο Giudice di pace διερωτάται σχετικά με το ζήτημα εάν είναι αντίθετη προς τα άρθρα 2 ΕΚ, 3, παράγραφος 1, στοιχεία α', β' και γ', ΕΚ, 23 ΕΚ, 27, στοιχεία α', β' και δ', ΕΚ και 31, παράγραφοι 1 και 3, ΕΚ η επίμαχη στην κύρια δίκη ιταλική

νομοθεσία, σύμφωνα με τη οποία εμπορεύματα υπόκεινται σε μια φορολογικής φύσεως προείσπραξη, και για το μέρος που προσδιορίζεται ως δασμός, και τούτο μολονότι τα εμπορεύματα αυτά προορίζονται, μαζί με την αναγκαία διαφήμιση, να τεθούν προς πώληση στο ιταλικό έδαφος, ενώ η εισφορά αυτή δεν πλήττει τα ιταλικά εμπορεύματα που τίθενται σε κυκλοφορία στην υπόλοιπη αγορά της Κοινότητας.

12 Υπ' αυτές ακριβώς τις συνθήκες, ο Giudice di pace de Genova-Voltri υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Παράβαση των άρθρων 49 ΕΚ και 50 ΕΚ

Αντίκειται προς τα άρθρα 49 ΕΚ και 50 ΕΚ, κατ' ορθήν ερμηνείαν, ο νόμος του ιταλικού κράτους με τον οποίο θεσπίζεται, προβλέπεται και διέπεται η φορολογική επιβάρυνση επί της διαφημίσεως και των τελών αφισοκολλήσεως, επιφυλάσσοντας την αποκλειστική διαχείριση στους ιταλικούς δήμους, ενώ περιλαμβάνεται στην έννοια της παροχής υπηρεσιών, όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 50 ΕΚ, η δραστηριότητα που ασκείται από τις δημοτικές υπηρεσίες ή από τα προστηθέντα όργανα για τη διαχείριση αυτού του πεδίου οικονομικής δραστηριότητας;

Ενόψει του γεγονότος ότι δεν υφίστανται στα λοιπά κράτη μέλη διατάξεις ανάλογες προς αυτές της ιταλικής νομοθεσίας, πρέπει να θεωρηθεί, υπό το φως της ερμηνείας των εν λόγω άρθρων της Συνθήκης, ότι υφίσταται εμπόδιο στη συγκεκριμένη και πραγματική ελευθερία παροχής υπηρεσιών στο εσωτερικό της Κοινότητας; Υφίσταται εμπόδιο στην ελευθερία παροχής υπηρεσιών στο έδαφος της Κοινότητας:

α) από το γεγονός ότι υφίσταται μια φορολογική επιβάρυνση όπως η επίμαχη εν προκειμένω,

β) από το γεγονός ότι είναι αναγκαία η λήψη ειδικών αδειών υποκειμένων στην έγκριση επιτροπών, όπου το δικαίωμα ψήφου επιφυλάσσεται αποκλειστικώς στα μέλη που απασχολούνται από τον δήμο και όχι στις οικονομικές κατηγορίες οι οποίες καλούνται να ορίσουν τους δικούς τους εκπροσώπους χωρίς όμως δικαίωμα ψήφου,

γ) από το γεγονός της υπάρξεως περιορισμών και οριοθετήσεων των ζωνών ασκήσεως της δραστηριότητας και της καταβολής τελών και επιβαρύνσεων ακόμα και όταν η αφισοκόλληση πραγματοποιείται σε χώρους ανήκοντες σε ιδιώτες;

2) Παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ, 82 ΕΚ, 86 ΕΚ και 87 ΕΚ

Πρέπει τα προπαρατεθέντα άρθρα να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αντίκειται προς αυτά μια νομοθεσία η οποία, προβλέποντας φορολογική επιβάρυνση για την εξωτερική διαφήμιση ή τέλος για τις δημόσιες αφισοκολλήσεις, προς όφελος των δήμων στο έδαφος των οποίων πραγματοποιούνται αυτές οι οικονομικές δραστηριότητες, και επιφυλάσσοντας στους δήμους την αποκλειστική άσκηση της δραστηριότητας αφισοκολλήσεως διαφημιστικών μηνυμάτων, έχει ως κατάληξη τη χρηματοδότηση, με πλάγιο τρόπο, της δημοτικής διαφημιστικής επιχειρήσεως; Πράγματι, καθώς φαίνεται, από την ισχύουσα ιταλική νομοθεσία προκύπτει ότι οι ιταλικοί δήμοι, κατά την άσκηση της δραστηριότητας επιχειρήσεως αφισοκολλήσεως, κατέχουν δεσπόζουσα θέση στην αγορά των διαφημιστικών δραστηριοτήτων επί του εθνικού εδάφους, αποφεύγοντας έτσι τον ελεύθερο ανταγωνισμό. Όντως, το ιταλικό Δημόσιο, αναγνωρίζοντας στους δήμους και στις δημοτικές επιχειρήσεις αφισοκολλήσεως ειδικά και αποκλειστικά δικαιώματα, κατά τρόπο αντίθετο προς τις κοινοτικές διατάξεις, είναι δυνατό να παραβιάζει το άρθρο 86 ΕΚ. Εξάλλου, εφόσον η εν λόγω υπηρεσία δεν αποτελεί υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος, όπως ούτε, εξάλλου, η κύρια αποστολή, συλλογικού συμφέροντος, του έργου που έχει ανατεθεί στους δήμους δεν είναι δυνατόν να έγκειται στην άσκηση μιας οικονομικής δραστηριότητας όπως η τοποθέτηση διαφημιστικών αφισών, αφού άλλωστε είναι πρόδηλο ότι πρόκειται για επιχειρηματική δραστηριότητα, ποια είναι η ερμηνεία του άρθρου 87 ΕΚ, ενόψει των παρεκκλίσεων που αυτό προβλέπει, μπορούν δε οι προϋποθέσεις και οι περιστάσεις που προβλέπονται από την εν λόγω ιταλική

νομοθεσία να θεωρηθούν ως παρεκκλίσεις, επιτρεπόμενες από τη Συνθήκη, τούτο δε και υπό το φως της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1985, 41/83, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 873, κατά την οποία: "η εφαρμογή του άρθρου 90, παράγραφος 2, της Συνθήκης (νυν άρθρου 86, παράγραφος 2, ΕΚ) δεν αφίεται στη διακριτική ευχέρεια του κράτους μέλους το οποίο έχει αναθέσει σε μια επιχείρηση τη διαχείριση μια υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος. Πράγματι, το άρθρο 90, παράγραφος 3 (νυν άρθρο 86, παράγραφος 3, ΕΚ), αναθέτει στην Επιτροπή υπό τον έλεγχο του Δικαστηρίου το έργο της σχετικής επιτήρησης";

3) Παράβαση του άρθρου 2 ΕΚ, του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχεία α', β' και γ', ΕΚ, του άρθρου 23 ΕΚ, του άρθρου 27, στοιχεία α', β' και δ', ΕΚ και του άρθρου 31, παράγραφοι 1 και 3, ΕΚ

Μπορούν τα εν λόγω άρθρα να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αντίκειται προς αυτά ένας νόμος κράτους μέλους, εν προκειμένω της Ιταλίας, ο οποίος προβλέπει φορολογική επιβάρυνση επί της διαφημίσεως και την καταβολή τελών επί των δημοσίων αφισοκολλήσεων, συμπεριλαμβανομένης της εν λόγω φορολογικής επιβαρύνσεως, προς όφελος των δήμων οι οποίοι προβαίνουν, κατ' αποκλειστικότητα, στην αφισοκόλληση;

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

13 Έχει σημασία να εξακριβωθεί αν η διάταξη περί υποβολής προδικαστικού ερωτήματος περιέχει τα αναγκαία στοιχεία που επιτρέπουν στο Δικαστήριο να καταλήξει σε ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου η οποία να είναι επωφελής για το αιτούν δικαστήριο, και τούτο αφού ακούσει τα ενδιαφερόμενα μέρη που μνημονεύονται στο άρθρο 20 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου.

14 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στις αποφάσεις περί υποβολής προδικαστικών ερωτημάτων δεν σκοπούν μόνο στο να επιτραπεί στο Δικαστήριο να δώσει επωφελείς απαντήσεις αλλά και στο να παράσχει στις κυβερνήσεις των κρατών μελών καθώς και σε άλλα ενδιαφερόμενα μέρη τη δυνατότητα να υποβάλουν παρατηρήσεις σύμφωνα με το άρθρο 20 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου (διάταξη της 2ας Μαρτίου 1999, C-422/98, Colonia Versicherung κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-1279, σκέψη 5). Στο Δικαστήριο εναπόκειται η μέριμνα της διασφαλίσεως της δυνατότητας αυτής, ενόψει του ότι, δυνάμει της προπαρατεθείσας διατάξεως, στα ενδιαφερόμενα μέρη κοινοποιούνται μόνον οι αποφάσεις περί υποβολής προδικαστικού ερωτήματος (απόφαση της 1ης Απριλίου 1982, 141/81 έως 143/81, Holdijk κ.λπ., Συλλογή 1982, σ. 1299, σκέψη 6· διάταξη της 13ης Μαρτίου 1996, C-326/95, Banco de Fomento e Exterior, Συλλογή 1996, σ. I-1385, σκέψη 7· απόφαση της 13ης Απριλίου 2000, C-176/96, Lehtonen και Castors Braine, Συλλογή 2000, σ. I-2681, σκέψη 23, και διάταξη της 28ης Ιουνίου 2000, C-116/00, Laguillaumie, Συλλογή 2000, σ. I-4979, σκέψη 14).

15 Κατά πάγια νομολογία, η ανάγκη επιτεύξεως μιας ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου η οποία να είναι επωφελής για το εθνικό δικαστήριο επιβάλλει όπως το τελευταίο προσδιορίσει το πραγματικό και κανονιστικό πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσονται τα ερωτήματα που θέτει ή, τουλάχιστον, να διευκρινίσει τις πραγματικές συγκυρίες επί των οποίων ερείδονται τα ερωτήματα αυτά (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1993, C-320/90 έως C-322/90, Telemarsicabruzzo κ.λπ., Συλλογή 1993, σ. I-393, σκέψη 6· διατάξεις της 19ης Μαρτίου 1993, C-157/92, Banchero, Συλλογή 1993, σ. I-1085, σκέψη 4· της 30ής Απριλίου 1998, C-128/97 και C-137/97, Testa και Modesti, Συλλογή 1998, σ. I-2181, σκέψη 5· της 8ης Ιουλίου 1998, C-9/98, Agostini, Συλλογή 1998, σ. I-4261, σκέψη 4· την προπαρατεθείσα διάταξη Colonia Versicherung κ.λπ., σκέψη 4· την προπαρατεθείσα απόφαση Lehtonen και Castors Braine, σκέψη 22, και την προπαρατεθείσα διάταξη Laguillaumie, σκέψη 15).

16 Το Δικαστήριο έχει επίσης εμμείνει επί της σημασίας της δηλώσεως, από το εθνικό δικαστήριο, των συγκεκριμένων λόγων που το ώθησαν να διερωτηθεί επί της ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου και να κρίνει αναγκαία την υποβολή προδικαστικών ερωτημάτων στο Δικαστήριο (διατάξεις της 25ης Ιουνίου 1996, C-101/96, Italia Testa, Συλλογή 1996, σ. I-3081, σκέψη 6· προπαρατεθείσα διάταξη Testa και Modesti, σκέψη 15, και προπαρατεθείσα διάταξη Agostini, σκέψη 6). Έτσι, το Δικαστήριο έχει

κρίνει ότι είναι απαραίτητο το εθνικό δικαστήριο να παράσχει ένα μίνιμουμ διευκρινίσεων αναφορικά με τους λόγους για τους οποίους επέλεξε τις κοινοτικές διατάξεις των οποίων ζητεί την ερμηνεία καθώς και του συνδέσμου που υφίσταται μεταξύ των διατάξεων αυτών και της εφαρμοζομένης επί της διαφοράς εθνικής νομοθεσίας (διάταξη της 7ης Απριλίου 1995, C-167/94, Crau Gomis κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-1023, σκέψη 9).

17 Όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η παρούσα διάταξη περί υποβολής προδικαστικού ερωτήματος δεν περιλαμβάνει επαρκή στοιχεία δυνάμενα να ικανοποιήσουν τις απαιτήσεις αυτές.

18 Μεταξύ άλλων, τα στοιχεία που αμφισβητούνται ως δυνάμενα να είναι συστατικά δασμών ή φορολογικών επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος, κατά την έννοια του άρθρου 23 ΕΚ, εμπόδια, κατά την έννοια του άρθρου 49 ΕΚ, κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως, κατά την έννοια των άρθρων 82 ΕΚ και 86 ΕΚ, κρατικές ενισχύσεις, κατά την έννοια του άρθρου 87 ΕΚ, τιτλοφορούνται από το αιτούν δικαστήριο ως «δημοτική φορολογική επιβάρυνση επί της διαφημίσεως» καθώς και «τέλη και επιβαρύνσεις» που καταβάλλονται στον Δήμο της Γένοβας. Όμως, κανένα στοιχείο δεν παρέχεται σχετικά με τους όρους καταβολής αυτών των δημοτικών φορολογικών επιβαρύνσεων, τελών καθώς και λοιπών επιβαρύνσεων.

19 Έτσι, η έλλειψη διευκρινίσεως ως προς τη γενεσιουργό αιτία της φορολογικής επιβαρύνσεως δεν επιτρέπει να εξακριβωθεί εάν η εν λόγω επιβάρυνση εισπράττεται λόγω της διελεύσεως, των συνόρων μεταξύ κρατών μελών ενός εμπορεύματος, προϋπόθεση εφαρμογής του άρθρου 23 ΕΚ, ή αν η σχετική επιβάρυνση δύναται να απαγορεύει ή να δυσχεραίνει περισσότερο τις δραστηριότητες του παρέχοντος υπηρεσίες ή του αποδέκτη που είναι εγκατεστημένος σε άλλο εκτός της Ιταλίας κράτος (βλ., προκειμένου περί δυσμενούς διακρίσεως σε βάρος παρέχοντος υπηρεσίες, την απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2001, C-17/00, De Coster, Συλλογή 2001, σ. I-9445, σκέψη 35).

20 Ομοίως, η έλλειψη στοιχείων σχετικά με τον οφειλέτη των ποσών αυτών δεν επιτρέπει να προσδιοριστεί ποιος είναι ο επιχειρηματίας η εκ μέρους του οποίου παροχή υπηρεσιών ή η πρόσβαση του οποίου σε μια τέτοια παροχή θα μπορούσαν να

παρεμποδιστούν. Ούτε, άλλωστε, η ανυπαρξία περιγραφής του γενικού πλαισίου της επίμαχης νομοθεσίας επιτρέπει τη διατύπωση χρήσιμων παρατηρήσεων σχετικά με την ύπαρξη ενδεχόμενου επιτακτικού λόγου γενικού συμφέροντος, π.χ. δημοσιονομικού, πολεοδομικού ή άλλου, ικανού να δικαιολογήσει το προβαλλόμενο εμπόδιο.

21 Προκειμένου περί της εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού, η έλλειψη στοιχείων σχετικών με την οντότητα που είναι εκ του νόμου επιφορτισμένη με τη διαχείριση της αφισοκολλήσεως στους δήμους, σχετικά με τη δομή και τη χρηματοδότησή της, δεν επιτρέπει, μεταξύ άλλων, να εξακριβωθεί, πρώτον, αν πρόκειται για «επιχείρηση», κατά την έννοια των σχετικών με θέματα ανταγωνισμού κοινοτικών διατάξεων, δεύτερον, εάν, όπως ισχυρίζεται το αιτούν δικαστήριο, η οντότητα αυτή αποτελεί «υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος», κατά την έννοια του άρθρου 86 ΕΚ, τρίτον, εάν οι οριζόμενες τιμές είναι δυνατόν να συνιστούν κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως, κατά την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ (βλ., συναφώς, την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1991, C-179/90, Merci convenzionali porto di Genova, Συλλογή 1991, σ. I-5889, σκέψεις 16 έως 20) και, τέλος, τέταρτον, εάν η χρηματοδότησή της είναι αντίθετη προς τους ισχύοντες επί θεμάτων κρατικών ενισχύσεων κοινοτικούς κανόνες (βλ., εν προκειμένω, την απόφαση της 13ης Μαρτίου 2001, C-379/98, PreussenElektra, Συλλογή 2001, σ. I-2099, σκέψεις 58 έως 62).

22 Ελλείψει επαρκών στοιχείων, δεν είναι δυνατή η οριοθέτηση του συγκεκριμένου προβλήματος ερμηνείας που θα μπορούσε να τεθεί σε σχέση με καθεμία από τις διατάξεις κοινοτικού δικαίου των οποίων το αιτούν δικαστήριο ζητεί την ερμηνεία. Η απαίτηση ακρίβειας ως προς το πραγματικό και ρυθμιστικό πλαίσιο ισχύει όλως ιδιαιτέρως στον τομέα του ανταγωνισμού, που χαρακτηρίζεται από περίπλοκες πραγματικές και νομικές καταστάσεις (προπαρατεθείσα διάταξη Banchero, σκέψη 5, προπαρατεθείσα απόφαση Lehtonen και Castors Braine, σκέψη 22, και προπαρατεθείσα διάταξη Laguillaumie, σκέψη 19).

23 Βεβαίως, το αιτούν δικαστήριο επισυνάπτει στη διάταξή του διάφορα διαδικαστικά έγγραφα και, ιδίως, πολυάριθμα νομοθετικά και κανονιστικά κείμενα σχετικά με το θέμα της αφισοκολλήσεως.

24 Επιβάλλεται όμως να υπομνηστεί ότι στο εθνικό δικαστήριο εμπίπτει το έργο να διασαφηνίσει, στην ίδια την απόφαση περί υποβολής προδικαστικού ερωτήματος, το πραγματικό και κανονιστικό πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης, τους λόγους που το ώθησαν στο να αναρωτηθεί, ειδικότερα, σχετικά με την ερμηνεία ορισμένων κοινοτικών διατάξεων καθώς και τον σύνδεσμο που διαβλέπει ότι υφίσταται μεταξύ των διατάξεων αυτών και της εφαρμοζομένης επί της εν λόγω διαφοράς εθνικής νομοθεσίας (προπαρατεθείσα διάταξη Laguillaumie, σκέψη 23).

25 Η απόφαση ακριβώς περί υποβολής προδικαστικού ερωτήματος είναι αυτή που χρησιμεύει ως βάση για την ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία. Άλλωστε, όπως έχει υπομνησθεί στη σκέψη 14 της παρούσας διατάξεως, αυτή μόνον η απόφαση κοινοποιείται στα ενδιαφερόμενα μέρη, ιδίως στα κράτη μέλη, συνοδευομένη, σύμφωνα με το άρθρο 20 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, από μετάφραση στην επίσημη γλώσσα εκάστου κράτους (προπαρατεθείσα διάταξη Laguillaumie, σκέψη 24).

26 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 92 και 103, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα υποβληθέντα στο Δικαστήριο προδικαστικά ερωτήματα είναι προδήλως απαράδεκτα.

Επί των δικαστικών εξόδων

27 Δεδομένου ότι η διαδικασία έχει, έναντι των διαδίκων της κύριας δίκης, τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε ο Giudice di pace di Genova-Voltri, με διάταξη της 9ης Απριλίου 2002, είναι απαράδεκτη.

Λουξεμβούργο, 8 Οκτωβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

M. Wathelet